

— "Όχι. Ἀλλά φαίνεται πώς δὲν ἀκολούθησες τὶς ὁδηγί-
ες σου ἔδωσα !

— Τὶς ὁδηγίες ;...

— Τὴν δίαιτα πού σου διέταξα, δὲν τὴν ἐξετέλεσες, ὅπως σου
τὴν εἶπα:

— Τὴν δίαιτα !...

— Αὐτὸ πού σου λέω νὰ ἀκούς. Σεῖς οἱ χωριάτες εἴθετε κα-
κοκέφαλοι. Δὲν ἐννοεῖτε νὰ ὑποταχθῆτε στὶς ὁδηγίες τοῦ για-
τροῦ...

— Ποιανοῦ γιατροῦ ;...

— Τ' ἀκούς αὐτά, ὅπου σου λέω ἢ κάνεις τὸν χαζό ;

— Τὰ ἀκούω.

— Νὰ ἐξακολουθῆς νὰ παίρνης τὰ φάρμακα πού σου ἔδωκα
τὴν ἄλλη τὴν φορά.

— Μὰ ἐγώ, τώρα πρωτοπάω σὲ γιατρό.

— Θὰ ἀκολουθῆσῃς τὸ λοιπόν ;

— Θα ἀκολουθῆσω.

— Καλά. Μὰ πρόσεξε πολὺ.

— Σ' ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ τῆς Παρασκευούλας τῆς γυναίκας
μου.

— Πολὺ καλά.

— Πέσα σου ὀφείλω ;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Λάβε τα, γιατρέ μου.

— Εὐχαριστῶ.

— Λοιπόν, δὲν μοῦ εἶπες καὶ τί ἔχω ;

— "Όχι καὶ τίποτε τὸ σοβαρόν. Ἀρθριτικά στὰ πόδια.

— Μὰ μένα μὲ πονάει τὸ στομάχι μου.

— Τὸ στομάχι σου, καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λές ;

— Σου τὸ ἔλεγα, μὰ ἐλόγου σου δὲν μ' ἀ-
φηνες νὰ τελειώσω. Ἐγὼ πρώτη φορά πηγαίνα
σὲ γιατρό καὶ σὺ, γιατρέ μου, ἔλεγες πώς δὲν
σεβάστηκα τὶς συμβουλές σου.

— Καλά. Σκύψε νὰ σὲ ἐξετάσω. Δὲν ξέρε-
τε νὰ ὀμιλήσητε σεῖς οἱ χωρικοὶ καὶ δὲν μπο-
ρεῖ κανένας νὰ σὰς καταλάβῃ.

— Εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό, γιατρέ ;

— "Α, ὄχι. Τίποτε σχεδόν. Εὐκόλα θὰ σοῦ πε-
ράσῃ. Ἄιντε στὸ καλὸ.

— Φάρμακο ; Φάρμακο δὲν μοῦ δώκες !... Τί
φάρμακο νὰ πάρω ;

— Νὰ πᾶς τὸ καλοκαίρι κάνα-δυὸ μῆνες στὸ
Λουτροχώρι — ξέρεις τὸ Λουτροχώρι ; — καὶ
νὰ πίνης ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερό, τρία ποτήρια τὴν
ἡμέρα. Ἐνα τὸ πρωί, ἕνα τὸ μεσημέρι...

— Ἀλλοίμονο, γιατρέ μου ! Θὰ πεθάνω ! Χά-
θηκα !...

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ ;

— Γιατί ταξίδεψα μιὰ μέρα μὲ τὸ τραῖνο, ἔμει-
να δυὸ νύχτες στὸ χάνι τοῦ κουμπάρου μου, τὸν
ξέρις, ἐκεῖ στὰ Πυθαράδικα, βαρβάτους νοικο-
κύρης, ὡρες περιμένα ἔδω, ὡς νὰ μὲ ἐξετάσης,
φωνές, μαλώματα ἄκουσα ἀπὸ ἐλόγου σου, πεν-
τακόσια φράγκα σοῦ δώκα, καὶ ὅλα αὐτά γιὰ
νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ μοῦ πῆς, νὰ πᾶω τὸ καλοκαίρι
στὸ Λουτροχώρι καὶ νὰ πῶ τρία ποτήρια μονά-
χα νερό !...

— "Ε, καὶ τί μ' αὐτὸ ; Μήπως ἤθελες νὰ πῆς ὅλες τὶς πηγές ;
Ἄνοικονόμητοι εἴθετε σεῖς οἱ χωρικοὶ !...

— Τί μ' αὐτὸ, γιατρέ μου ;... Ἐγὼ ἐξήντα χρόνια κατοικῶ
ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φύγω, οὔτε μιὰ ἡμέρα. Ἐκεῖ γεννήθηκα κ' ἐκεῖ
ἐγέρασα καὶ ἔχω πιεῖ ποτάμια, ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ κ' ἀρρώστη-
σα καὶ δὲν μπορῶ νὰ γιάνω καὶ τώρα σὺ μοῦ λές, νὰ πῶ, τρία
ποτήρια τὴν ἡμέρα μόνο καὶ μοναχὰ γιὰ νὰ θεραπευθῶ ! Μὰ
τότε πάει, θὰ πεθάνω, οὔτε ρεμέντι, οὔτε ἐλπίδα γιὰ μένα εἶ-
νε πειά...

Ἄνοικονόμητοι εἴθετε σεῖς οἱ χωρικοὶ !...

— Ἄφου σὲ θλάπτει τὸ νερὸ, τοῦ εἶπε τοῦ Λουτροχωριοῦ, πῆ-
γαινε στὴν Ὑπάτη, ἢ ὅπου θές ἄλλοῦ, πῆγαινε, στὴν Εὐρώπη,
ὅπου θές. Καὶ ἄιντε κάμε γρήγορα, παρακαλῶ, γιατί μὲ περι-
μένουν κ' ἄλλοι.

Καὶ ἀνοίξεν ἡ πόρτα καὶ μπῆκεν ἄλλος ἀσθενής...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μὴ ρωτᾶς τοὺς ἄλλους γιατί δὲν σ' ἀγαποῦν. Πρῶτα καλύ-
τερα τὸν ἑαυτὸ σου.

Εἶνε προτιμότερο νὰ γελᾶς μέσα σὲ μιὰ καλύβα, παρά νὰ
κλαῖς μέσα σ' ἕνα παλάτι.

Ὅταν παρηγοροῦμε τοὺς θλιμμένους, λιγότευει κ' ἡ δική
μας ἡ θλίψις.

Εὐκολώτερα συγχωροῦμε ἐκείνους πού γελοῦνε, ὅταν σοβα-
ρολογοῦμε, παρά ἐκείνους πού δὲν γελοῦν, ὅταν εὐφρολογοῦμε.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Τί ἔκανε ἕνας Ἀμερικανὸς γιὰ νὰ μὴ βάλῃ σὲ ἔξοδα
τοὺς συγγενεῖς του. Τί ζητοῦσε ἕνας ἑκατομμυριοῦ-
χος ἀπὸ τὴ χήρα του. Μισὴ κορῶνα καὶ κυανιοῦχος
ποτάσσα. Ἐνα τηλέφωνο μέσα σ' ἕνα τάφο, κλπ.

Καὶ ἄλλοτε εἶχαμε δημοσιεύσει διάφορες παράξενες διαθήκες.
Σήμερα δημοσιεύουμε μερικές ἄλλες ἀκόμη πιὸ παράξενες.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ρεκόρ τῆς παραξενιάς στὶς τελευταῖες θε-
λήσεις τους, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα, τὸ
ἔχουν οἱ Ἀμερικανοί.

Κάποιος κάτοικος τοῦ Ἀλανκίτινο, θέλοντας νὰ ἀπαλλάξῃ
τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του ἀπὸ τὰ σχετικά ἔξοδα, ὥρισε διὰ
τῆς διαθήκης του ὅτι δὲν ἤθελε νὰ κατατεθῇ κανένας στέφανος
στὴν κηδεῖα του.

Ἐπειτα ὁμως σκέφθηκε ὅτι μὲ αὐτὸ θὰ ἐζημιῶν' τοὺς ἀνθο-
πώλας καὶ πρόσθεσε στὴν διαθήκη του τὴν ἀκόλουθη παρά-
γραφο:

«Κληροδοτῶ στὸν σύνδεσμο ἀνθοκομίας δέκα χιλιάδες δολλάρια ὡς
ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ζημία πού ἔκανα στοὺς ἀνθοπώλες ἀπαγορεύσας
νὰ κατατεθῶν στέφανοι στὴν κηδεῖα μου.»

* * *

Κάποιος Γερμανὸς ἑκατομμυριοῦχος, ὀνόματι
Σολέσνικερ, ὅταν πέθανε κληροδότησε στὴν γυ-
ναῖκα του, ἐκτὸς τοῦ κανονικοῦ μεριδίου πού ἐδι-
καιούτο καὶ 40,000 μάρκα ἐτήσιο εἰσόδημα ὑπὸ
τὸν ὄρο νὰ πηγαίνει καθημερινῶς ἐφ' ὄρου ζωῆς
κάθε ἀπόγευμα μεταξὺ 4—5 ἀπογευματινῆς, στὸ
νεκροταφεῖο καὶ νὰ μένη ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ὥραν σκυμ-
μένη εὐλαθητικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφον του. Ἐλεγ-
κτὴ τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὥρισε
τὸν φύλακα τοῦ νεκροταφείου. Ἐπάνω δὲ στὸν
τάφο του ἦταν τοποθετημένοι τῆ φροντίδι τοῦ συμ-
βολαιογράφου τοῦ Σολέσνικερ, ἕνα μεγάλο τε-
τράδιο στὸ ὁποῖο ἡ χήρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ
ὑπογράψῃ κάθε ἀπόγευμα, ἀποδεικνύοντας ἔτσι
ὅτι ἔκανε τὴν τακτικὴ ἐπίσκεψί της. Μόνο σὲ περι-
πτώσι ἀσθενείας, ἡ χήρα Σολέσνικερ εἶχε δικαί-
ωμα νὰ μὴν κάνῃ τὴν ἐπίσκεψι της στὸν τάφο τοῦ
συζύγου της, ἀλλὰ καὶ τότε ἔπρεπε νὰ πιστοποιῆ-
σουν δυὸ γιατροὶ ἐνόρκως στὸ εἰρηνοδικεῖο ὅτι
πραγματικῶς ἦταν ἀρρώστη.

* * *

Κάποιος Τσεχοσλοβάκος ὀνόματι Στάριεν, ἀφη-
σε μιὰ διαθήκη μοναδικὴ στὸν κόσμον. Ἐκληροδό-
τησε στὴν ἀπαρηγόρητη χήρα του μιὰ κορῶνα —
δηλαδὴ περίπου 1 1/2 δραχμὴ — καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸν
ὄρον μιὰ ὥρα μετὰ τὸν θάνατό του νὰ καταπιῇ
ἕνα γραμμάριο κυανιοῦχου ποτάσσης, δηλαδὴ τοῦ
ἰσχυροτέρου δηλητηρίου.

* * *

Μιὰ Ἀγγλὶς κυρία, ἐπειδὴ ἐδιάβασε κάποτε ὅτι
εἶνε δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος νὰ φαίνεται πεθαμένος χωρὶς νὰ
εἶνε πραγματικῶς καὶ ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως τὸ πάθη αὐτὸ
ἐκείνη καὶ ταφῇ ζωντανή, ὥρισε στὴν διαθήκη της νὰ ἐγκατα-
σταθῇ μέσα στὸν τάφο της ἕνα καλὸ τηλέφωνο πού νὰ ἐπικοι-
νωῖ μὲ τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο. Ἐτοί ἦταν βέβαιη ὅτι ἀν πά-
θαινε νεκρανάστασι μέσα στὸν τάφο της, θὰ μπορούσε νὰ εἰδο-
ποιῆσῃ τοὺς ζωντανούς.

* * *

Ἐξ ἴσου παράδοξες μὲ τὶς παραπάνω διαθήκες εἶνε καὶ με-
ρικές ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές.

Πολλοὶ — ἔμποροι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — χρησιμοποιοῦν τὶς ἐ-
πιγραφές αὐτὲς ὡς μέσον διαφημίσεων.

Σ' ἕναν τάφο στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μιλάνου ὑπάρχει ἡ ἀκό-
λουθη ἐπιγραφή:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Κ. Β., πωλοποιός, μοντέλλων ἀρίστης ποιότητος.
Ἡ ἀπαρηγόρητος χήρα του συνεχίζει τὰς ἐργασίας τοῦ μακαρίτου εἰς
τὴν ὁδὸν Δ..., ἀριθ. 103».

Στὸ νεκροταφεῖο τῆς Βαρκελώνης θρίσκειται σ' ἕναν τάφο ἡ
ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Ἐνωμοζόμοιν Ζοζὲ Βερέντα. Ἐξῆσα ἐξήντα χρόνια χωρὶς στενω-
χώριες, οὔτε ἀρρώστειες. Ἡμῶν ρωμαλέος καὶ γεμάτος ζωὴ. Κάποια
μέρα ἤρθε ἕνας γιατρός νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ μοῦ διέταξε ἕνα ἐμετικό.
Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ τὸ πάρω, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε
ὅτι ἦταν καλὸ καὶ τὸ εἶχε φτιάξῃ ὁ ἴδιος μὲ πολὺ προσοχή. Τὸ ἐπῆρα
καὶ τὴν ἄλλη μέρα πέθανα».

Τέλος ἡ πιὸ περίφημη ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιτάφιες ἐπιγραφές εἶνε
τοῦ ἀρχιεπίσκοπου Χριστοφόρου Γιούρεν, πού ἔχτισε τὸν ναὸ τοῦ
Ἁγίου Παύλου στὸ Λονδίνο κ' ἐτάφη μέσα σ' αὐτόν:

«Ἄν θελήσῃς νὰ ἰδῆς τὸ μνημεῖο μου, κτύπησε γύρω σου»